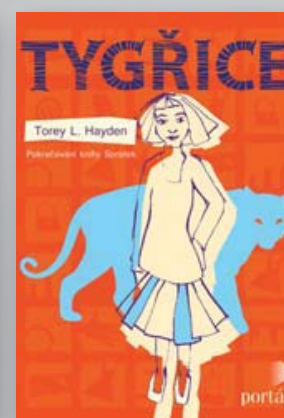
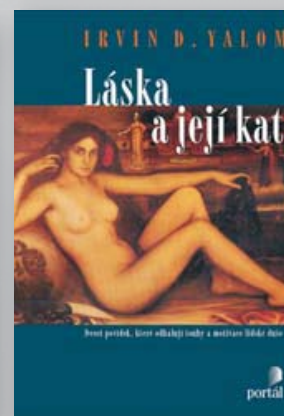
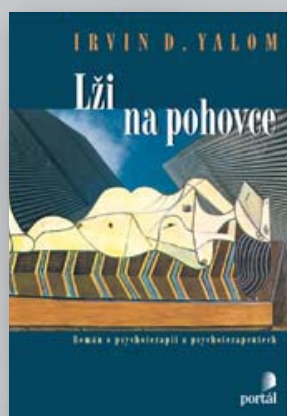
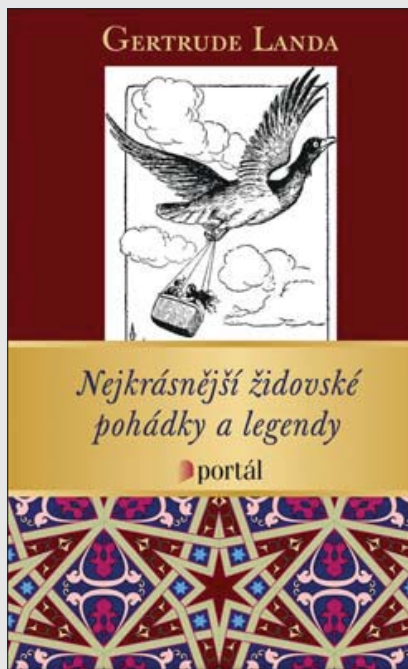

BELETRIE, LITERATURA FAKTU, PŘÍBĚHY

TOP 10 2011–2016

Gertrude Landa

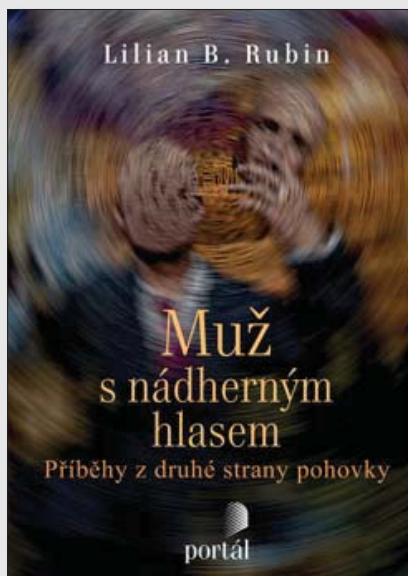
Nejkrásnější židovské pohádky a legendy

PŘEKLAD MARCELA KOUPILOVÁ

Půvabná a milá knížka je souborem starých židovských pohádek a legend, krásně převyprávěných pro anglické prostředí spisovatelkou Gertrude Landovou. Její zpracování se v anglosaském světě stalo klasickým a je stále vydáváno. Část tvoří svérázné biblické apokryfy, setkáme se ale i s židovskými variantami známých pohádkových a dobrodružných příběhů, jako je Popelka, Sindibád, příběhy o Alexandru Velikém či o pražském Golemovi.

978-80-262-1194-5 | váz. | 320 str. | asi 285 Kč

■ Gertrude Landa byla anglická židovská spisovatelka.

Lilian B. Rubin

Muž s nádherným hlasem

Příběhy z druhé strany pohovky

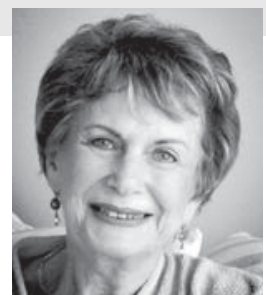
PŘEKLAD LINDA BARTOŠKOVÁ

Autorka ve svých příbězích z druhé strany pohovky ukazuje, jak terapeutický proces vnímá terapeut, co mu práce s klientem dává, co pro něj znamená. Lilian B. Rubin vybrala ze své praxe několik terapeutických příběhů, které pro ni byly náročné a stály ji hodně sil. Otevírá komplikované případy, jako například příběh muže, jehož matka užívala v těhotenství Thalidomid a on se narodil bez končetin. Porucha osobnosti, kterou trpěl a jež komplikovala život všem kolem něj, byla důsledkem jeho nepřijetí sebe samého.

V příbězích, které nabízí, je patrný „aha moment“, kdy přišla na to, že by měla vystoupit z naučeného scénáře a hledat jinou cestu.

978-80-262-1181-5 | brož. | 184 str. | asi 299 Kč

■ Lilian B. Rubin byla americká psychoterapeutka a socioložka. Napsala řadu knih, které vesměs pojednávají o tom, jak genderové a třídní normy poškozují lidský potenciál. Všechny její knihy vycházejí z její vlastní zkušenosti z práce s lidmi.

▼ Ukázka:

Jsem na klinice první den a chystám se zahájit odbornou stáž, tu nutnou etapu před získáním licence psychoterapeuta. Pro mě je to významný okamžik, pro všechny ostatní běžná rutina, takže se mnou nedělají žádné ciráty, aby mě přivítali na palubě. Místo toho mám jen krátkou schůzku se svým supervizorem, který mi oznámí, že mě očekává na konzultace jednou za čtrnáct dní a plně připravenou, a hned nato mě sekretářka vede do pracovny, kterou mi vyhradili, vysvětlí mi, jak na telefonu dostanu venkovní linku, ukáže mi poplašené tlačítko na zdi napravo od mé židle a nechá mě tam s kartou mého prvního pacienta, osmadvacetiletého Mikea, který podle přijímací zprávy trpí úzkostnou poruchou.

Jsem celá rozčilená, když ho vedu z čekárny chodbou do své pracovny, a nemůžu se dočkat, až se pustím do práce, kterou jsem si zvolila. Mike je vysoký, určitě měří přes sto osmdesát, vypadá drsně, ale je pohledný, v ostře řezané tváři má mnohem víc vrásek, než odpovídá věku, obličej mu rámuje rozčuchané tmavé vlasy a kouřově černé oči jsou nečitelné. Zaváhá, když vejdem do místnosti, a rozhlédne se, jako by se divil, co tu dělá, a mě napadne, že se otočí a odejde. Ale pochopí, když ukážu na křeslo, usedne do něj a zaboří se tak hluboko, až mu zmizí krk a hlava vypadá, že mu vyrůstá rovnou z ramen. Přestože máme teplý jarní den, má na sobě tlustou prošivanou bundu, kterou si nechává zapnutou až ke krku, a ruce má vražené do kapes, jako by tam byly přilepené.

Přečetla jsem spoustu knih, absolvovala hromadu přednášek, ale nic z toho mě na tuto chvíli pořádně nepřipravilo, na ten okamžik, kdy budu poprvé sedět v pracovně s jinou lidskou bytostí a v duchu si říkat: Panebože, už je to tady, mám v ruce něčí život.

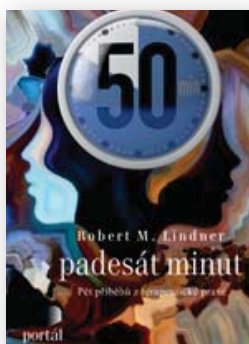
Během výcviku nás učili, že při sezení musíme počkat, až začne pacient, že terapeut se hodně dozví z toho, jak úvodní chvíle probíhají a čím se dotýčný rozhodne začít. Ale nikdo mi nikdy neřekl, co mám dělat, když pacient usazený naproti mně zůstává naprosto nehybný, jen mu lehce cuká víčko a zírá na mě tak upřeně, až mám pocit, že mi očima vyvrtává díry do hlavy. Neklidně si poposednu, jsem vyvedená z míry, moje křehká sebedůvěra slábne, zatímco ticho v místnosti nesnesitelně houstne. Víím, že to něco znamená. Víím, že bych měla čekat, ale to ticho je jaksi neurčitě zlověstné a minuty mi začínají připadat velmi dlouhé. Takže se nakonec zeptám, co ho na kliniku přivedlo. Pokrčí rameny, ale nic neřekne. Zkusím další tah a požádám ho, aby mi pověděl něco o sobě.

Pohledem zalétne jinam a začne cosi huhat do bundy, takže se musím předklonit, abych ho slyšela, a dozvím se jenom, že studuje na univerzitě a také pracuje na částečný úvazek, jenže ho z práce zrovna vyhodili.

„Chcete o tom mluvit?“ zeptám se.

Je podrážděný, ale ne tolik, aby mě to nějak vylekalo, a on spustí, že jeho šéf je „kretén“, že „si pořád hledá něco, na čem by mě nachytil“ a že „si konečně našel nějakou debilní záminku, aby mě vyrazil. Ten zsranej kretén mi šel po krku hned od začátku,“ uzavře.

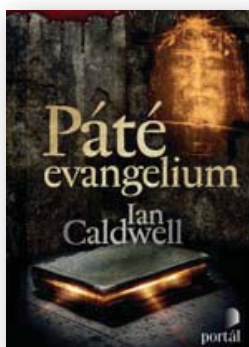
PŘÍBĚHY, KTERÉ VÁS NEPUSTÍ:

brož. | 288 s. | 399 Kč

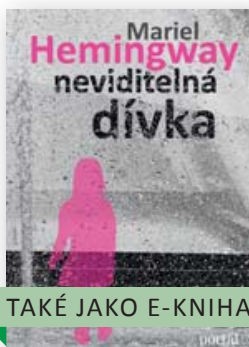
váz. | 184 s. | 335 Kč

brož. | 496 s. | 429 Kč

brož. | 256 s. | 399 Kč

brož. | 104 s. | 199 Kč

brož. | 176 s. | 279 Kč